

Arrest

**nr. 150 868 van 14 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2015 heeft ingediend (bij aangetekend schrijven) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terughrijving van 1 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CLUYSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 augustus 2015 wordt de verzoeker door de grensinspectie op de luchthaven te Zaventem staande gehouden.

1.2. Op 1 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot teruggedrijving. Dit is de bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker op 1 augustus 2015 ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“Teruggedrijving

Op 1/08/15 om 15:19 uur, aan de grensdoorlaatpost (...), luchthaven ZAVENTEM, werd door ondertekende Y. (...) S.

De heer/mevrouw

Achternaam A. (...) voornaam S. (...)

Geboren op (...)

Die de volgende nationaliteit heeft TURKIJE (...)

X Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: het door betrokkene gebruikte visum/verblijfsdocument wordt van valsheid beticht en wordt gerechtelijk in beslag genomen.

Betrokkene beschikt dus niet meer over enig geldig visum/verblijfsdocument.

X Is in het bezit van een vals/nagemaakt/vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°) (...).”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de verzoeker zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

De verwerende partij stelt dat de vordering laattijdig is. De vordering werd per post ingediend binnen de 10 dagen en is derhalve tijdig.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. De verzoeker voert in een eerste en vierde middel de schending aan van de motiveringsplicht, artikel 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“Verzoekende partij meent dat de opsluiting onwettig is.

Uw zetel oefent niet alleen een wettigheidscontrole uit op de maatregel, dit betekent dat ze na gaan of ze niet in strijd is met de verdragsrechtelijke en wettelijke bepalingen die terzake gelden. Dit impliceert dat niet enkel een puur formele controle dient te geschieden, tzt na te zien of de bestreden beslissing de wettelijk noodzakelijke bepalingen bevat maar houdt ook in dat een volledige controle dient te geschieden of de bestreden beslissing in overeenstemming is met de wet (o.a de wet op de motivering van bestuurshandelingen) principes van goed bestuur en de anderstaande principes.

Geschonden bepalingen :

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980 bepaalt het volgende

"onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in 1°, 2°, 5', 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven

1° wanneer het in het Rijk verblijft zonder houder zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

2° wanneer zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

IN CASU is er reeds de opmerking dat verzoeker (weliswaar op door DVZ betwiste gronden) een toelating tot verblijf verkreeg! ! (ni zoals blijkt uit de resp ID kaart)

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling, de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maand te boven mag gaan

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren

Artikel 27§3 van de wet van 15 december 1980 bepaalt het volgende '§3. De in §§-1 en 2 bedoelde vreemdelingen kunnen onverminderd de bepalingen van titel III quater en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast ten dien einde worden opgesloten, meer in het bijzonder wanneer een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure belemmert tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel tot verwijdering strikt noodzakelijk is

De wet verbindt de opsluiting dus aan een voorwaarde sinds de omzetting van de Europese richtlijn betreffende de terugkeer. De opsluiting is enkel toegestaan indien er geen andere afdoende en minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast. De wet voor 3 andere mogelijkheden dan de opsluitingen dat teneinde er: dat teneinde eventueel vluchtgevaar te vermijden. Het gaat over de volgende maatregelen opgenomen in artikel 74.14.2 van Vreemdelingenwet en artikel 110 quaterdecies van het KB van 8 oktober 1981. De beslissing waarmee de opsluiting van verzoeker werd bevolen overweegt geen enkele van deze mogelijkheden en motiveert ook niet waarom deze maatregelen niet werden toegepast ten aanzien van de verzoeker

De wet verplicht de DVZ., de instantie die de beslissing tot uitwijzing en opsluiting heeft genomen om grondig te motiveren waarom er een vluchtrisico bestaat en waarom geen andere maatregelen mogelijk zijn

Verzoeker werd gearresteerd. Er zijn in het dossier helemaal geen elementen die erop wijzen dat verzoeker zou willen onderduiken. Evenmin zijn er elementen waaruit zou blijken dat verzoekster de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure zou ontwijken of belemmeren.

Er werd zelfs geen andere minder dwingende maatregel overwogen. Verzoeker werd opgepakt zonder vooraf enige verwittiging gekregen te hebben.

Daarbij werd ontegensprekelijk zelfs niet "overwogen" een minder stringente maatregel te nemen, en niet gemotiveerd waarom deze niet werd toegepast.

Er kan dan ook niet anders dan besloten worden dat de beslissing tot opsluiting strijdig is met hoger aangehaalde wetbepalingen die een maatregel tot opsluiting slechts als laatste maatregel voorzien indien geen andere maatregel tot het verlaten van het grondgebied heeft geleid. Het komt aan uw zetel toe de noodzakelijkheid en de gepastheid te controleren van de maatregel tot opsluiting. De raadkamer dient ook de motivering vervat in de bestreden beslissing van het gezegd vluchtgevaar te controleren.

Zij voldoet niet aan het zorgvuldigheidsprincipe.

Sinds de "Omzendbrief betreffende de verwijdering van een onderdaan van een derde land van 10 juni 2011" (B.Stbl .16.06.2011) dient bovendien een strikte procédure voorzien. Zo moeten zowel de juridische (wettelijke bepalingen) als de feitelijke motivering opgenomen. Deze ontbreekt

In de bestreden beschikking is er een schending van artikel 110 quaterdecies van het KB van 8 oktober 1981

Deze hebben betrekking hebben op de periode die verzoekende partij krijgt om vrijwillig te vertrekken, zelfs zonder dat bijkomende maatregelen werden bevolen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals onder meer neergelegd in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen —heeft tot doel verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er redenen toe bestaat beroep in te stellen waarover zij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St. nr. 110.071 van 6 september 2002; R.v.St., tr. 129.466 van 19 maart 2004; R.v.St. nr. 132.710 van 2) Jwv 2004).

In de bestreden maatregel is dit niet gebeurd, minstens niet afdoende. Ook de feitelijke omstandigheden werden in de bestreden beschikking niet vermeld, minstens onvoldoende.

Uit het bovenstaande blijkt NIET dat er geen minder dwingende maatregelen kunnen worden toegepast. Het zorgvuldigheid en proportionaliteitsbeginsel werden volledig niet gerespecteerd. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954),

Uit de motieven van de bestreden maatregel blijkt NERGENS duidelijk waarom de gemachtigde van de Staatssecretaris van oordeel is dat die maatregel moet worden toegepast.

Hij dient daarbij te motiveren waarom andere, minder dwingende, maatregelen ongeschikt zijn.

IN CASU ZIEN WIJ DAT:

Verzoeker ten tijde van zijn verblijfsaanvraag duidelijk (blijkt o.a. uit het voorgelegde dossier) zowel zijn ID kaart van Finland (waar hij jarenlang verbleef en een ID kaart had verkregen), als zijn Turks paspoort heeft voorgelegd.

Blijkbaar heeft de ambtenaar bij de aanvraag vermeld dat hij de Finse nationaliteit had - alhoewel dit niet vermeld stond op zijn ID kaart, en dit in strijd was met het paspoort dat hij had voorgelegd en in kopie bij het dossier was gevoegd.

Verzoeker heeft dat op dat ogenblik ttz bij de het tekenen van de aanvraag niet opgemerkt en het aanvraagformulier getekend.

Blijkbaar heeft niemand bij DVZ dit opgemerkt.

Er werd verzoeker een ID kaart (E kaart) verstrekt. Deze vermeldde inderdaad een "Finse " nationaliteit. Verzoeker heeft zich daar niet druk om gemaakt.

Op heden maakt DVZ daar een groot probleem van, verzoeker zou de ID kaart verkregen hebben door "fraude", doch daar was - gelet op het voorleggen van het Turkse paspoort, de vermelding van geboorte in Turkije,... geen bedoeling toe.

Er is enkel een materiële vergissing van de ambtenaar van de gemeente !

Men stelt dat er een zg "vervalste" ID kaart was, doch er was noch de intentie in hoofd van verzoeker, noch heeft hij bij de uitvoering daarvan enige tussenkomst verleend. Het is integendeel DVZ die een "steek" liet vallen. Weze ter zake opgemerkt dat de aanvraag dd 25/8/2011 uitdrukkelijk vermeld dat dit geen document geen titel van nationaliteit uitmaakt.

In de gehele procédure heeft men ten andere ook niet nagegaan of verzoeker de Finse nationaliteit had verworven. Men kan immers perfect een dubbele nationaliteit hebben.

Verzoeker heeft op basis van de ID kaart een recht om België binnen te komen en alhier te verblijven.

Het is niet omdat "DVZ" beslist dat deze kaart zg vervalst is, dat de verblijfstoestand van verzoeker ZOMAAR, zonder enige nadere beslissing onregelmatig wordt.

Er is immers geen beslissing omtrent het zgn vals stuk.

In casu ziet men dat de gemachtigde niet openstaat voor aangebrachte argumenten of feiten die - ook naar zijn eigen overtuiging - een wijzigend standpunt moeten teweegbrengen. Dit is een voortvloeisel van de scoringsdrang en de hiërarchie. Deze leiden ertoe dat een kritische geest om de gegevens te onderzoeken en te analyseren, en aan controle te onderwerpen ontbreekt bij de gemachtigde van de minister.

Dit geeft als gevolg dat verzoeker, drager van een ID kaart (E-kaart), zonder dat een grondig onderzoek naar de "regelmatigheid" van dit document gebeurde, alle rechten werd ontzegt ivm zijn verblijfstoestand, meer nog zonder dat enige beslissing werd genomen mbt deze verblijfstoestand, hem het recht op verblijf werd ontzegt (het weze herhaald zonder enige beslissing ter zake) en NOG MEER, hij werd opgesloten.

Weze opgemerkt dat verzoeker reeds jarenlang vreedzaam en regelmatig in België verblijft en zijn bijdrage levert aan de samenleving. Opsluiting in deze visie is onmenselijk.

De motivering van de bestreden beslissing is geenszins draagkrachtig.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M. Le contrôle par le Conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St 1 februari 1989, nr 31.882, J.L.M.B, 1989,55-560)

De motivering moet adequaat en in evenredigheid met het belang van de beslissing zijn. Zie ter zake ook J. Vande Lanotte en E. Creeche, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge Die keure 1992,11-12)

Het is duidelijk dat er twee duidelijk onderscheiden beslissingen zijn, enerzijds de weigering om verzoekster een verblijf toe te kennen, anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten niet voldoende is gemotiveerd

Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekken gevolgen heeft voor verzoeker die verblijf geweigerd wordt Er is ter zake een schending van de motiveringsplicht.

Dat er duidelijk sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk onderzoek is gebeurd (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous) moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM In casu blijkt geen ENKELE MOTIVATIE

De uitdrukkelijke motiveringsplicht uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding uit artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het is duidelijk dat de beslissing niet voldoende is gemotiveerd Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekken gevolgen heeft voor verzoeker Er is ter zake een schending van de motiveringsplicht.

Dat er duidelijk sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk onderzoek is gebeurd (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous) moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM Dat blijkt dat DVZ niet over alle noodzakelijke gegevens beschikt, zijn ter zake geen "onderzoek" heeft gedaan.

Dat het middel bij gevolg ernstig is"

In de mate verzoekers uiteenzetting betrekking heeft op de opsluiting, wijst de Raad er op dat een beroep tegen de opsluiting moet ingediend worden bij de raadkamer vermits de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze niet bevoegd is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent en begrijpt, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

De bestreden beslissing bevat zowel de juridische grondslag als de feitelijke overwegingen die de beslissing onderbouwen. De geboden motieven volstaan opdat de verzoekster de voornoemde nuttigheidsafweging kan maken. Er is dan ook voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ligt op het eerste gezicht niet voor.

Uit de inhoudelijke kritiek die de verzoeker naar voor brengt, kan worden opgemaakt dat hij in wezen doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Waar de verzoeker een schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht, dient te worden vastgesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Teneinde de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht te onderzoeken, moeten de motieven van de bestreden teruggedrijvingsmaatregel worden afgetoetst aan de voorliggende gegevens en aan de op de beslissing toepasselijke wettelijke bepalingen.

De bestreden beslissing vormt een toepassing van artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

1°/2° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel vereiste documenten; (...).”

De verzoekende partij betoogt dat hij sedert 2011 in België verblijft, hij in het bezit werd gesteld van een ID-kaart (E kaart) die vermeldde dat hij de Finse nationaliteit had en dat hij zich daar niet druk over maakte. Hij wijst er voorts op dat hij in België woont en werkt en er belastingen betaalt. Verzoeker stelt dat hij beschikt over een verblijfstitel in België die niet zomaar zonder enige nadere beslissing onregelmatig wordt. Gelet op voorgaande meent de verzoekende partij dat de verwerende partij een gebrek aan zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd door het administratief dossier van verzoeker niet afdoende te onderzoeken terwijl hij in het bezit is van een verblijfstitel en aan de grens teruggedreven zal worden, wat een schending inhoudt van artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het is in principe aan verzoeker om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167).

De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de vreemdelingenwet, welke bepaling het teruggedrijven toelaat van de vreemdeling die niet in het bezit is van een document met een geldig visum. Verzoeker betwist de vaststelling dat hij niet meer beschikt over een geldig reisdocument/verblijfstitel en het hier aldus gaat om een vervalste Belgische identiteitskaart. Hij stelt

enkel dat hij inderdaad de Finse nationaliteit niet heeft maar dat dit de schuld is van de ambtenaar die een steek heeft laten vallen.

Verzoeker heeft daar een punt temeer uit het administratief dossier overduidelijk blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet van oordeel is dat de Belgische ID-kaart van verzoeker vervalst is of frauduleus verkregen is. Deze identiteitskaart die niet is vervalst en ook niet door fraude werd verkregen, maar mogelijks door de fout van een ambtenaar bij het gemeentebestuur werd afgeleverd, is tot op heden niet ingetrokken. Uit het overleg dat gevoerd werd door de verschillende attachés bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals blijkt uit het administratief dossier, kan worden afgeleid dat het bestuur zelf niet goed weet wat in dit geval moet gebeuren. Feit is wel dat er geen sprake lijkt te zijn van fraude. Derhalve is de Raad van oordeel dat de bestreden terugdrijving steunt op motieven die niet correct zijn.

De verwerende partij stelt in haar nota terecht dat de omstandigheid dat aan verzoeker per vergissing een verblijfstitel van onbeperkte duur werd afgeleverd geen rechten doet ontstaan, doch in deze kan de Raad slechts vaststellen dat de bestreden beslissing steunt op gegevens die niet correct zijn en dat dit duidelijk blijkt uit het administratief dossier.

Derhalve kan worden vastgesteld dat verzoeker een ernstig middel heeft aangebracht.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. Gelet op de bespreking van het eerste middel, kan de verwerende partij niet dienstig voorhouden dat verzoeker op dit moment geen verblijfstitel heeft. De Raad stelt vast dat het bestuur zelf

niet goed weet wat in dit geval moet gebeuren, doch wel aangeeft dat er geen sprake is van fraude en vervalsing. Ieder redelijk denkend mens ziet, gelet op de voorgaande vaststellingen, onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten te worden bevolen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing houdende bevel tot teruggrijping van 1 augustus 2015 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

Kamervoorzitter,

mevr. S. BEERNAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

M.-C. GOETHALS